

ржчна индустрия, търговия и дейни интелигентни сили, е знаяло винаги държавните работи на империята и духовно-обществените на българиите. Но и в Карлово, както и в другите градове, се развивали две успоредни течения на мисълта за подобрене съдбата на народа. Едното течение по-сдържано, по-консервативно, се представляло от чорбаджиите и църковниците, които поставяли за главна цел на своята борба достигане духовно-просветна свобода; другото течение, както в странство така и вътре в България, изразявало крайният, решителният устрем на младежите към политическа свобода. Събудилите се младежи били жадни за подвизи, за стихийна борба, която естествено по-задоволявала тяхната буйна природа. Ала техният път бил опасен и много по-мъчен, отколкото оня на черковниците. Те със захлас слушали славните и юнашките дела на хайдутите и войводите из Стара Планина, ала и не рядко чували, че много буйни глави бивали забучени върху колове на градските мегдани. Това обаче не ги плашило. И те стремглаво се спускали в тая опасна сфера на дейност. По тая причина те стоели в конфликт с родители, роднини и старото поколение българи, парени не един път от турските зверства.

Нравствената криза у дякона Игнати. — По схващания, характер, темперамент, изблик на вътрешни борчески сили новия дякон *Игнати* бил на страната на младите, напълно противоположен на вуйка си, който и занаяпред искал да бжде рж-